

Senyor ràdio-oients:

L'assegurança nomenada social té per objecte protegir contra les adversitats de la vida al treballador modest, amb el concurs i sota la salvaguarda del poder constituït. Avui per avui s'estima definitivament resolt que l'assegurança social és obligatòria pels estats, patrons i obrers.

Poden considerar-se assegurances socials les següents: maternitat, accidents del treball, malaltia, invalidesa temporal, invalidesa permanent, vellesa, atur forçós, i vida en quant afecta a viduetat i orfanat en determinades condicions.

La maternitat, accidents, malaltia i invalidesa temporal, per damunt de tot, tenen la característica de representar en el concert social motius de valors humans en baixa, que l'actuació mèdica tracta de nivellar o superar, per restituir-los a la circulació. Per altra banda, tenen una repercussió sanitària evidentíssima i de vegades gran sobre la collectivitat. En síntesi, són assegurances que per a donar bon resultat, han d'estar inspirades en un criteri mèdico-social, i han de desenvolupar-se segons una tècnica també mèdico-social.

A major abundament, el punt central de les assegurances socials és la de la malaltia, i el punt central de l'assegurança social de malaltia és el metge, ja no solament com a informador tècnic del qual de moment pot prescindir-se'n fins a cert punt, sinó com a mà d'obra imprescindible per a la realització. La instauració de l'assegurança social de malaltia, segons com es faci, crearà una nova forma d'obrerisme, la mèdica, millor dit, la sanitària, que per la delicadesa de les coses que ha de portar entre mans, la seva cultura mitja, el nombre dels seus components i la seva intervenció constant en totes les capes socials, serà fecunda en conseqüències d'impossible precisar actuarialment. Val la pena d'enfocar bé l'assumpte de l'assegurança obligatòria sobre la salut, i de què tots els que puguin hi aportin el seu concurs, per a donar-li una adequada solució. Com més ens en cuidem abans d'implantar-la, menys defectuosa naixerà. La magnitud de l'empresa fa prudent no resoldre-la entre bastidors únicament.

Les bases de l'assegurança social obligatòria, en rigor, es començaren a concebir fa una cinquantena d'anys, en què s'inicià la implantació fragmentària començant per la de malaltia, amb el fi de lluitar contra el pauperisme. Crida molt l'atenció el fet singularíssim de què l'assegurança social ha defraudat les esperances dels obrers,

no ha compensat les despeses dels patrons i no ha rendit avantatges positius als estats, més breument, ha fet tomballons de fracàs en fracàs, i, ma'grat això, ha anat guanyant de dia en dia més adeptes, i intensificant-se, i mereixent l'atenció de més preclars ingenis, tot el qual vol dir, que la seva necessitat és evident i augmenta, i que entre mig hi ballen poderosos factors perturbadors. Ara no és hora oportuna per analitzar-los.

S'han de tenir en compte precedents internacionals, nacionals, regionals i àdhuc locals.

Existeix la Confederació Internacional de Caixes d'Assegurança obligatòria de Malaltia, amb reunions periòdiques i arrels molt fondes a l'Oficina del Treball de la Societat de Nacions. Recordem que la burocràcia de les assegurances socials és nombrosíssima i pesa molt. En un dels estats d'Europa, l'any 1926, a l'assegurança obligatòria de malaltia hi havia enrolats 29.000 sanitaris i una massa de 27.000 empleats no sanitaris. La desproporció resulta palesa. El cas no és únic ni de bon tros.

Tots els convenis internacionals ratificats per Espanya i inscrits a la Societat de Nacions, segons l'article 65 de la Constitució, es consideren part integrant de la legislació espanyola, que haurà d'acomodar-se forçosament al disposat en ells.

Demés, convé remarcar des del punt de vista regional, que, segons l'article 11 de la Constitució espanyola i el 5 de l'Estatut català, correspon a la Generalitat, en el territori de la seva jurisdicció, l'execució de la legislació de l'Estat en el règim d'assegurances socials, matèria respecte de la qual ja s'ha legislat, començant per un decret de 16 de gener últim sobre traspàs de serveis, el qual decret volem abstenir-nos de comentar. La manera de portar a la pràctica aquestes qüestions, revesteix per a Catalunya i per a Espanya molta importància, entre altres raons perquè fins a la data, en números rodons, Catalunya sola produeix aproximadament la meitat de la producció espanyola per assegurança social. També interessa consignar que l'Estat té delegades aquestes funcions de Previsió a un organisme para-estatal, el qual a la vegada per Catalunya i Balears les té delegades a una organització barcelonina. La cosa, doncs, resulta d'una complexitat que sembla innecessària, i encara és augmentada per més organismes i organismes potser innecessaris, sembrats per aquí i per allà.